

SENAT
PRESEDINTE
Nr. I. 584
Data 31.03.2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 1903 / 31 MAR 2020



R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
517/01.04.2020

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.482A/2020


Către,

PREȘEDINTELE SENATULUI ROMÂNIEI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.66/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr.117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 12 mai 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 20 mai 2020.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PRESEDINTE,

PROF. UNIV. DR. VALER DORNEANU

CP/590/30.03.2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 482 A1 2020

ROMÂNIA



CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 1899 / 30 MAR 2020

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, martie 2020

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului

Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului a fost transmisă de Parlament spre promulgare Președintelui României în data de 11 martie 2020. Prin modul în care a fost adoptată, precum și prin conținutul normativ, legea criticată contravine unor norme și principii constituționale, pentru motivele prezentate în cele ce urmează.

1. Încălcarea art. 115 alin. (4) și a art. 147 alin. (4) din Constituția României

Ordonanța de urgență nr. 66/2019 are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului, „în scopul adoptării unor măsuri care să îmbunătățească modul de desfășurare a activităților, prin clarificarea statutului juridic al acestei instituții, stabilirea obiectivelor și reglementarea statutului personalului angajat”.

Legea nr. 117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului a fost adoptată de Parlamentul României în data de 9 martie 2017, ca lege ordinară, ulterior respingerii unei cereri de reexaminare a Președintelui României prin care se solicita, printre alte aspecte, și clarificarea statutului juridic al acestei instituții. Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 117/2017, Institutul de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului (denumit în continuare *ISACCL*) a fost înființat ca instituție publică de interes național, cu personalitate juridică.

Potrivit dispoziției constituționale a art. 115 alin. (4), „Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora”.

Analizând preambulul actului normativ și expunerea de motive a proiectului de lege de aprobare a Ordonanței de urgență nr. 66/2019 reiese faptul că ordonanța de urgență a fost emisă în considerarea necesității „clarificării statutului, a regimului de funcționare și subordonare, precum și a încadrării personalului de studii avansate din România, în scopul asigurării condițiilor necesare funcționării în cele mai bune condiții a instituțiilor publice, astfel încât să poată fi atinse obiectivele avute în vedere de legiuitor la înființarea acestor structuri”.

Printre motivele care, în viziunea Guvernului, justifică adoptarea OUG nr. 66/2019 se numără și recomandările Curții de Conturi ca urmare a misiunii de audit financiar al exercițiului bugetar 2018, legislația lacunară în ceea ce privește Institutele de Studii Avansate, precum și modul de salarizare a personalului instituției raportat la dispozițiile legale în vigoare. În egală măsură, în expunerea de motive a proiectului de lege privind aprobarea OUG nr. 66/2019, singurul motiv enunțat pentru justificarea situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată este „necesitatea asigurării condițiilor necesare funcționării în cele mai bune condiții a instituțiilor publice”.

Curtea Constituțională a elaborat o vastă jurisprudență în materia adoptării ordonanțelor de urgență, respectiv în privința condițiilor pe care acestea trebuie să le îndeplinească pentru a fi în acord cu exigențele înscrise în art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Pe cale jurisprudențială, Curtea a statuat că Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: (i) existența unei situații extraordinare; (ii) reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și (iii) urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Curtea a reținut că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență. În jurisprudența sa, în ceea ce privește urgența reglementării, Curtea a reținut că aceasta nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare (Decizia nr. 421/2007). Astfel, urgența nu poate fi acreditată sau motivată de utilitatea reglementării (Decizia nr. 255/2005).

În accepțiunea Deciziei nr. 258/2006, Curtea Constituțională a reținut că „inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare [...] constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență [...]. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art.115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice în orice domeniu”. Astfel, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

În jurisprudența sa, Curtea a statuat că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în situație extraordinară, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței situației extraordinare, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate - situația extraordinară -, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi

inadmisibil” (Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009).

Cu privire la înființarea unor autorități administrative autonome prin intermediul unei ordonanțe de urgență, Curtea a reținut că „Este adevărat că autoritățile administrative autonome se înființează prin lege organică, iar statutul lor se poate modifica tot prin lege organică, însă, astfel cum s-a reținut și în Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 25 ianuarie 2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000), situația extraordinară ce impune adoptarea unor măsuri urgente pentru protejarea unui interes public poate reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice prin intermediul ordonanței de urgență, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi afectat, ceea ce este contrar finalității constituționale a instituției” (Decizia nr. 737/2012). Așadar, intervenția în domeniul rezervat legii organice pe calea unei ordonanțe de urgență poate fi realizată numai pentru apărarea unui interes public și cu îndeplinirea strictă a condițiilor prevăzute în cuprinsul art. 115 alin. (4), dezvoltate pe cale jurisprudențială.

În decizia anterior menționată, respectiv Decizia nr. 737/2012, Curtea a constatat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2012 privind unele măsuri în domeniul cultural, reținând că în acel caz, Guvernul a acționat pentru a corecta un cadru normativ ce cuprindea un viciu de neconstituționalitate și anume, faptul că Institutul Cultural Român funcționa sub autoritatea Președintelui României, dat fiind faptul că Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României - republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare - nu conținea vreo dispoziție potrivit căreia în subordinea Președintelui României se pot organiza instituții publice de interes național având natura juridică a unor autorități publice autonome.

Într-o altă decizie a Curții Constituționale (Decizia nr. 64/2018) s-a constatat constituționalitatea unei ordonanțe de urgență care modifica modalitatea de desemnare a conducerii unei autorități administrative autonome (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații - ANCOM). Cu toate acestea, la acel moment statutul juridic al ANCOM era cel al unei autorități administrative autonome, supusă unor reglementări europene în domeniul comunicațiilor, Curtea reținând că interesul public protejat prin aceste prevederi legale este reprezentat, în principal, de necesitatea asigurării reglementării unitare și coerente a tuturor aspectelor privind organizarea și funcționarea ANCOM, precum și a evitării disfuncționalităților în activitatea acesteia.

Spre deosebire însă de cele două situații amintite, în cazul de față motivele enunțate de inițiatorii actului normativ nu sunt de natură să justifice o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată sau realizată pe calea procedurii obișnuite de legiferare. Prin raportare la cele de mai sus, clarificarea statutului ISACCL și a altor aspecte ce țin de organizarea și funcționarea instituției nu reprezintă, în opinia noastră, aspecte ce se încadrează în sensul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, așa cum acestea au fost dezvoltate prin jurisprudența Curții Constituționale, iar adoptarea OUG nr. 66/2019 s-a realizat cu încălcarea exigențelor constituționale și a jurisprudenței CCR. Mai mult, viciul de neconstituționalitate extrinsec nu poate fi acoperit prin legea de aprobare a ordonanței de urgență, motiv pentru care apreciem că, atât OUG nr. 66/2019, cât și legea de aprobare a acesteia supusă controlului de constituționalitate sunt neconstituționale în ansamblu.

2. Încălcarea art. 117 alin. (3) prin raportare la art. 76 alin. (1), respectiv încălcarea art. 75 alin. (1) din Constituție

(i) Potrivit dispozițiilor art. 116 și art. 117 din Constituția României, administrația centrală de specialitate este formată din două mari tipuri de organe de stat, clasificate din punct de vedere al statutului lor în organe centrale de specialitate subordonate (ministerele și alte organe centrale subordonate fie ministerelor, fie direct Guvernului și care pot purta diferite denumiri precum: oficii, agenții, autorități, departamente, comisii), respectiv organe centrale de specialitate autonome, care nu se află în raporturi de subordonare față de alte autorități publice.

Astfel, legiuitorul constituant a prevăzut la nivel central, pe lângă autoritățile plasate în raporturi de subordonare față de Guvern sau față de ministere și posibilitatea înființării autorităților cu caracter autonom. Caracteristica principală a statutului autorităților autonome este faptul că nu se află în subordinea Guvernului sau a unei alte autorități publice, autonomia excluzând orice formă de subordonare. Aceste autorități sunt organizate și își desfășoară activitatea ca și celelalte organe ale administrației publice, cu deosebirea că acestea nu au organe ierarhic superioare, însă sunt supuse controlului parlamentar care se concretizează prin prezentarea de rapoarte anuale sau ori de câte ori este nevoie.

În calificarea statutului ISACCL, prin raportare la obiectivele acestei autorități stabilite de art. 2 din Legea nr. 117/2017, astfel cum acesta a fost modificat prin OUG nr. 66/2019, respectiv prin raportare la atribuțiile acestuia

prevăzute de art. 3 din același act normativ, rezultă cu evidență faptul că ISACCL este o autoritate a administrației centrale de specialitate. În continuare, dat fiind faptul că în tot cuprinsul actului normativ care reglementează înființarea, organizarea și funcționarea acestei autorități nu sunt prevăzute dispoziții care să releve o subordonare a acestei autorități față de un alt organ ierarhic superior, rezultă caracterul autonom al acesteia. Din această perspectivă, noul statut al ISACCL – instituit prin modificările aduse Legii nr. 117/2017 de OUG nr. 66/2019 și, implicit, prin legea supusă controlului de constituționalitate nu se poate circumscrie în afara dispozițiilor strict și limitativ prevăzute de legiuitorul constituant în cuprinsul prevederilor art. 116 și art. 117 din Legea fundamentală.

Potrivit art. unic pct. 1 din OUG nr. 66/2019, art. 1 din Legea nr. 117/2017 s-a modificat în sensul introducerii sintagmei „de specialitate, autonomă”. Astfel, prin modificarea adusă, ISACCL a devenit - dintr-o instituție publică de interes național, cu personalitate juridică - o instituție publică de specialitate, autonomă, de interes național, cu personalitate juridică, această transformare de regim juridic circumscrindându-se dispozițiilor art. 117 alin. (3) din Constituție.

Conform dispoziției art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală, autoritățile administrative autonome se pot înființa prin lege organică. Spre deosebire de autoritățile administrative autonome de rang constituțional care funcționează chiar în temeiul dispozițiilor Legii fundamentale (cum sunt Consiliul Suprem de Apărare a Țării – art. 119, Consiliul Legislativ – art. 79, Avocatul Poporului – art. 58-60, Curtea de Conturi – art. 140 sau Consiliul Economic și Social – art. 141), celelalte autorități administrative autonome fie au fost înființate prin acte cu putere de lege, respectiv fie printr-o lege organică, fie chiar prin ordonanță de urgență, ale căror legi de aprobare au fost însă adoptate cu respectarea dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Constituție.

Dintre acestea amintim Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității care reglementează înființarea și funcționarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, Legea nr. 113/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, Legea nr. 55/2013 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2012 privind unele măsuri în domeniul cultural (prin care Institutul Cultural Român dobândește statut de autoritate administrativă autonomă), Legea nr. 113/2013 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară sau Legea nr. 60/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și

completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004 (de înființare a Autorității Naționale pentru Reglementarea în Domeniul Energiei).

Așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale, „alin. (1) și (3) ale art. 117, prevăzând că ministerele se înființează, se organizează și funcționează potrivit legii și că autoritățile administrative autonome se pot înființa prin lege organică, consacră principiul potrivit căruia acest domeniu este de competența exclusivă a Parlamentului” (Decizia nr. 16/2007). În egală măsură, în jurisprudența recentă a Curții Constituționale s-a statuat și că „art. 117 alin. (3) din Constituție atunci când dispune că înființarea unei autorități administrative autonome se realizează prin lege organică nu se limitează numai la dispoziția de înființare, ci are în vedere și aspectele esențiale care sunt în legătură intrinsecă cu dispoziția normativă de înființare (atribuțiile și actele acestora)” (Decizia nr. 52/2018, par. 36). Curtea a reținut că actele și atribuțiile autorităților administrative autonome sunt în legătură directă cu natura acestor autorități, iar o asemenea autoritate nu se înființează numai prin simplul fapt al existenței sale, ci prin atribuțiile și actele pe care le emite, acestea din urmă fiind cele care produc consecințe juridice.

Or, în cazul de față, ordonanța de urgență prin care ISACCL dobândește statut de autoritate administrativă autonomă nu numai că a fost aprobată printr-o lege ordinară, dar cuprinde și dispoziții care reglementau atribuțiile acestei autorități (art. unic pct. 2 din OUG nr. 66/2019), aspecte aflate în legătură directă cu natura acestei autorități, așa cum s-a reținut și în jurisprudența Curții.

Având în vedere aceste considerente, Legea de aprobare a OUG nr. 66/2019 a fost adoptată cu încălcarea art. 117 alin. (3) din Constituție, fiind neconstituțională în ansamblul său.

(ii) Potrivit art. 75 alin. (1) din Constituție, „se supun spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată proiectele legilor organice prevăzute la art. 117 alin. (3) din Constituție. Așadar, în situația înființării unei autorități administrative autonome, Camera Deputaților este Cameră de reflecție, iar Senatul este Camera decizională.

Procedura de adoptare a legilor organice și ordinare s-a modificat în urma revizuirii Constituției din anul 2003, realizându-se o repartizare a competențelor între cele două Camere ale Parlamentului. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că „în noua redactare a dispozițiilor constituționale privitoare la competența legislativă a Camerelor nu se elimină principiul bicameralismului, dar se simplifică rigorile sale, în sensul că un proiect de lege adoptat de o Cameră se transmite celeilalte spre o examinare definitivă. Noutatea care apare rezidă în faptul că prima Cameră sesizată este privită doar ca o cameră care preexaminează proiectul de lege

înaintea votului decisiv al celei de-a doua Camere. Este o formulă raționalizată a adoptării legii în sistemul bicameral prin votul decisiv al Camerei politice sau inferioare a Parlamentului” (Decizia nr. 148/2003).

Menționăm că în acord cu Legea fundamentală, în practica parlamentară toate ordonanțele de urgență menționate anterior ce vizau înființarea unor autorități administrative autonome au fost aprobate de Parlament prin lege organică, cu respectarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituție, respectiv prima Cameră sesizată fiind Camera Deputaților, iar Senatul fiind Cameră decizională. Mai mult, chiar în situația în care o ordonanță de urgență a modificat doar acte normative, fără a reglementa distinct statutul unei autorități administrative autonome – cum este cazul Ordonanței de urgență nr. 27/2002 care a înlocuit sintagma „instituție publică de interes național, cu personalitate juridică, sub autoritatea Președintelui României” cu sintagma „autoritate administrativă autonomă, cu personalitate juridică, sub control parlamentar” – în cadrul procedurii parlamentare a fost respectată ordinea între Camerele Parlamentului stabilită de art. 75 alin. (1) în cazul unui act normativ referitor la aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (3) din Constituție.

Din această perspectivă, adoptarea de către Senat, în calitate de Cameră de reflecție și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională a Legii de aprobare a OUG nr. 66/2019 s-a realizat cu încălcarea competențelor constituționale prevăzute de art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, **viciu procedural ce atrage neconstituționalitatea legii supuse controlului de constituționalitate, în ansamblul său.**

3. Încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituția României

(i) Potrivit art. unic pct. 3 din OUG nr. 66/2019, referitor la atribuția prevăzută la art. 3 lit. b) din Legea nr. 117/2017, ISACCL „elaborează norme, standarde, instrumente de evidență, chestionare, instrumente informatice, terminologii pentru documentarea patrimoniului cultural și natural din spațiul Levantului și realizează studii, cercetări, analize, monitorizări, programe și proiecte în domeniile de specialitate”. Din această perspectivă, nu este clar care este actul prin care ISACCL elaborează aceste norme la care legea face referire și care sunt destinatarii acestor norme. Or, așa cum am precizat anterior, actele unei autorități administrative autonome sunt aspecte esențiale care sunt în legătură intrinsecă cu dispoziția normativă de înființare, motiv pentru care modul lacunar de reglementare contravine celor statuate în jurisprudența Curții și încalcă art. 1 alin.

(5) din Constituție, în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, astfel cum aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale.

(ii) Potrivit art. unic pct. 4 din OUG nr. 66/2019, „Conducerea activității științifice a Institutului este asigurată de un Consiliu științific format din maximum 25 de membri, după cum urmează: membri români ai Academiei Mondiale de Artă și Știință; 5 personalități academice străine din rândul membrilor Academiei Mondiale de Artă și Știință; președintele Academiei Române; rectorul Universității din București, rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, ca membri de drept, precum și alte personalități academice, desemnate de președintele Institutului”.

Norma introdusă de OUG nr. 66/2019 este neclară și imprecisă din multiple perspective. Conducerea unei autorități administrative autonome ține în mod direct de organizarea și funcționarea acesteia, motiv pentru care aspectele privitoare la compunerea acestei conduceri trebuie să fie reglementate la nivelul normelor primare, cu claritate și precizie, respectându-se standardele de calitate a legii ale art. 1 alin. (5) din Constituție, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții.

În primul rând, este incert numărul membrilor acestui organism de conducere, neprecizându-se numărul fiecărei categorii de membri. În al doilea rând, față de forma anterioară modificărilor introduse de OUG nr. 66/2019, s-a eliminat reglementarea referitoare la modalitatea de desemnare a celor 5 personalități academice străine din rândul membrilor Academiei Mondiale de Artă și Știință, nefiind clar cui aparține competența desemnării acestora. În al treilea rând, este neclar care este numărul de personalități academice desemnate de președintele Institutului, iar reglementarea este una lacunară, neprecizând criteriile pentru realizarea acestor desemnări.

În final, dispoziția este lacunară și din punct de vedere al întinderii mandatului Consiliului științific, modul de formulare al acesteia fiind contrar exigențelor de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

În egală măsură, potrivit art. unic pct. 5 din OUG nr. 66/2019, cu referire la art. 5 din Legea nr. 117/2017, conducerea Institutului este asigurată de un președinte care are și calitatea de președinte al Colegiului director. Președintele Institutului este numit de Biroul permanent al Senatului României, la propunerea Consiliului științific, dintre membrii acestuia, pentru un mandat de 5 ani care poate fi reînnoit. Funcția de președinte al Institutului este asimilată din punctul de vedere al salarizării cu funcția de secretar de stat.

O atare reglementare este lipsită de claritate și logică, din moment ce chiar Președintele numește unii membri ai Consiliului științific, legea neprecizând care este ordinea realizării acestor proceduri și ce se întâmplă în cazul în care funcția de Președinte este vacantă, iar Consiliul științific este incomplet.

De asemenea, cu toate că unul dintre motivele enunțate de inițiatorii OUG nr. 66/2019 este cel al asigurării bunei funcționări a ISACCL, dispozițiile nu prevăd aspecte referitoare la încetarea calității de membru al Consiliului științific, respectiv încetarea mandatului de Președinte. **Din această perspectivă, dispozițiile anterior menționate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii.**

(iii) Din modul de formulare a atribuțiilor ISACCL, potrivit art. unic pct. 3 din OUG nr. 66/2019, o parte dintre acestea se suprapun cu cele ale altor autorități publice, interferând cu prevederi ale unor legi aflate în vigoare. Spre exemplu, cu privire la atribuția de a efectua „studii și cercetări de specialitate în țară și în străinătate privind problematica politică, socială, economică și culturală în spațiul Levantului din perspectiva istorică, contemporană și anticipare a viitorului”, menționăm faptul că potrivit art. 8 din Legea nr. 752/2001 privind organizarea și funcționarea Academiei Române, printre atribuțiile Academiei Române se numără și promovarea științei și culturii în toate domeniile, respectiv editarea de opere din domeniul științelor, literelor și artelor, precum și publicații periodice. Din această perspectivă, norma prevăzută de art. 2 alin. (2), completată de OUG nr. 66/2019, potrivit căreia „pentru îndeplinirea obiectivelor prevăzute la alin. (1), Institutul colaborează cu Academia Română” este una neclară din moment ce atribuțiile celor două instituții par a se suprapune, aspect ce este contrar art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că atât Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 117/2017 privind înființarea Institutului de Studii Avansate pentru Cultura și Civilizația Levantului, cât și ordonanța de urgență aprobată sunt neconstituționale în ansamblu.



Klaus Werner Iohannis
Președintele României